

liggende. Arbejdet paa denne lille Bane, der kun skal være godt et Par Mil lang, har nu staaet paa i en 3—4 Aar, og hvis der aarlig kun anvises et saadant Beløb som det, der er Tale om i Aar, vil der gaa 10 Aar, inden man faar bygget denne Bane. Jeg synes næsten ikke, Statsbanerne kan være bekendt at have dette Arbejde gaaende saa længe. Jeg skal gerne indrømme, at Morsøbanen maaske nok vilde høre til dem, der kunde være Tale om at udskyde, hvis Arbejdet ikke var saa vidt fremskredet, som det er, thi efter den Udvikling af Samfærdselen, der er foraarsaget af Motor-køretøjer, og med den Mulighed for Øje, at den store Hanstholmhavn slet ikke bliver bygget, er der ikke længer de Forudsætninger for Baneprojektet som den Gang, det blev vedtaget. Alligevel kan jeg ikke tro andet — og det har jeg sikkert ogsaa den højtærede Trafikministers Tilslutning til —, end at dette Arbejde maa gøres færdigt og ogsaa gøres ret hurtigt færdigt, thi det er for det første utiltalende at have et saadant stort Arbejde liggende, som det ligger i Øjeblikket, og det er dernæst uøkonomisk for Staten at have et saadant Arbejde liggende halvt fuldført gennem flere Aar. Jeg henstiller derfor til den højtærede Minister og det ærede Finansudvalg, at Bevillingen til Morsøbanen forhøjes, og jeg tror ikke, man kan nøjes med mindre end det dobbelte Beløb, hvis Arbejdet skal fuldføres indenfor en overskuelig Fremtid.

Maa jeg dernæst rette en Henstilling til den højtærede Finansminister. Saa vidt jeg kan skønne, er der hos alle Automobil-ejere et stærkt Ønske om en Omlægning af Motorafgiften. Naturligvis vil alle Motorejere sukke efter at faa en Smule Skattelettelse, men det er nu ikke det væsentligste — jeg tror heller ikke, de skal gøre sig Haab om noget i den Retning —, men man ønsker en anden Ordning, saaledes at Skatten i nogen Maade kommer til at rette sig efter, hvor megen Brug der gøres af Køretøjet. Hvis man kunde finde en Ordning, hvorved Skatten blev lagt over paa f. Eks. Forbruget af Gummi og Benzin, tror jeg, man vilde faa et retfærdigere Grundlag end det nuværende. Jeg vil derfor henstille til den højtærede Minister, at dette Spørgsmaal bliver gjort til Genstand for en Over-

vejelse; der er jo saa mange andre Skatte-spørgsmaal, der for Øjeblikket behandles i et Udvalg, og det var ikke af Vejen, at man der ogsaa tog dette Spørgsmaal under Overvejelse.

Maa jeg endvidere henstille til den højtærede Finansminister, at han tager Initiativ til, at den Skattejagt, som Lands-overskatteraadet driver Landet over, bliver — jeg vil bruge saa stærkt et Udtryk — holdt indenfor rimelige Grænser. Den bestaaende Tilstand gør baade Fortrød og Uret. Der er selvfølgelig ikke noget at sige til, at der bliver taget fat paa de rigtige Skattesnydere, det er der ingen, der har noget imod, men jeg maa hævde, at der skal handles med nogen Varsomhed paa dette Omraade, særlig naar det gælder Folk i al Almindelighed. Ærede Medlemmer ved jo inderlig godt, at mange Skatteydere slet ikke fører noget egentligt Regnskab, og naar derfor Skattemyndighederne kommer 2—3—4 Aar efter, at Skatten er paalignet, og siger til disse Mennesker, at en Undersøgelse har vist, at der har været noget galt ved deres Skatteansættelse, gad jeg nok vide, hvad disse Mennesker skal stille op, hvordan de egentlig skal forsvare sig. Jeg har flere Gange truffet Folk, der er gaaet ind paa at efterbetale selv ret betydelige Summer, og naar jeg saa sagde: Men saa har der vel ogsaa været noget galt, har de svaret: Nej, vi kan ikke erkende, der har været noget galt ved vor Angivelse, paa ingen mulig Maade, men hvad skal vi gøre, Myndighederne staar her med nogle Papirer og siger, at vi har opgivet for lidt. Det paavises maaske, at de paagældende har haft en Søn hjemme, der ikke har været sat i tilstrækkelig høj Skat, eller lignende Forhold, og saa er Spillet gaaende. Disse Mennesker finder, at de staar omtrent retsløse i den Forhandling, de bliver indbudt til, og derfor vil jeg hævde, at man skal være lidt varsom paa dette Omraade. Der har været en Tid, hvor det var berettiget, og det var vel ogsaa derfor, Rigsdagen gik ind paa at indsætte en Bestemmelse om, at man kunde tage Skatteangivelser op, der laa flere Aar tilbage, men det var jo i de store Overraskelsers Tid, da Formuerne hobede sig op paa enkelte Hænder i Løbet af nogle faa Aar. Men den Tid er nu forbi, og normale Tider er, om